

Matkakertomus

ELL Maria Ahi Blomqvist

Viidennen vuosikurssin opiskelijoiden ohjaus Intian IPAN-klinikalla kuuden viikon ajan keväällä 2017

Lähdin keväällä 2017 ohjaamaan viidennen vuosikurssin opiskelijoita Intian maaseudulle IPAN-klinikalle kuudeksi viikoksi. Harjoittelun ansiosta saimme kesäksi praktiikkaan neljä tiukkoihin tilanteisiin tottunutta ja paljon koirien kastratioita ja sterilaatioita harjoitellutta kandia. Rokottamalla tehtiin töitä, jotta alue pysyisi edelleen rabiesvapaana ja leikkaamalla koiria koirapopulaatio ei kasva liian isoksi. Intian maaseudulla eläinlääkäreitä on vähän ja eläinlääkärikoulutus on huono, joten harjoittelujakson aikana myös pystyttiin auttamaan lähikylien asukkaita hoitamalla heidän eläimiään.

IPAN eli India Project for Animals and Nature sijaitsee Hillwiev farm –nimisellä kauniilla vuorten ympäröimällä maatilalla, jossa asuu suuri joukko pelastettuja aaseja, nautoja, vesipuhveleita, vuohia, koiria ja hevosia. Maatilalla toimiva klinikka on suomalaisen eläinlääkärin Ilona Airakkala-Otterin perustama ja vaatimattoman kunnaneläinlääkärin vastaanoton tasoinen. Siellä hoidetaan mm. koiria, kissoja, hevosia, nautoja, aaseja ja lampaita ja lisäksi tehdään tarvittaessa tilakäyntejä sekä rabiesrokotuskampanjoita lähikyliin. Koirat otetaan usein sisäpotilaiksi kenneliin hoidon ajaksi.

Kuuteen viikkoon IPANissa mahtui paljon potilaita ja leikkauksia, kaunista luontoa, onnistumisia potilaiden kanssa, vastoinkäymisiä potilaiden kanssa, ratsastusretkiä, kohtaamisia luonnoneläinten kuten villinorsujen kanssa, eläinlääketieteen ja eläinten käsittelyn oppimista ja opettamista, hauskoja sattumuksia rokotusreissuilla sekä elekielen, tamilin ja englannin sekoituksella tehtyä kommunikaatiota omistajien ja työntekijöiden kanssa. Traumapotilaiden, tulehtuneiden matohaavojen ja parvoripuleiden hoidosta kertyi tänä vuonna paljon (välillä haavoja ja ripuleita hoitaessa tuntui, että liikaakin!) kokemusta. Lisäksi teimme muutamia hevosten kastratioita.

Kun saavuin IPANIin, sateita oli tullut muutamia, mutta maisema oli vielä enimmäkseen ruskea. Kuivuus alueella oli ollut pahempi kuin yli sataan vuoteen ja eläimille oli vaikea saada kunnon rehua edes rahalla. Siksi 80 % lähikylien naudoista oli kuollut alkuvuoden aikana. Viimeisellä viikolla ennen lähtöämme sateita alkoi lopulta tulla kunnolla ja kotimatkan aamuna oli yöllä satanut niin paljon, että maatilan tulvivaa mutatieä ei päässyt enää ajamaan vaan taitoimme vajaan kilometrin matkan asfalttitien varteen kävellen.

Intialaiset koirat ovat mainio esimerkki siitä, minkälainen koiran tulisi lajina olla ja minkälaiseksi se on vapaasti lisääntyen kehittynyt. Ne ovat lyhytturkkisia, keskikokoisia, ketteriä ja yleensä ystävällisiä eläimiä, joita tulee ikävä heti rotukoirien epätoiminnallisia ominaisuuksia katsoessa ja hoitaessa. Intiassa hoidimme pääasiassa sairauksia, jotka johtuvat ulkoisista tekijöistä kuten auton töytäisystä tai infektiosta. Tässä on suuri kontrasti Suomen potilasmateriaaliin, jossa suurin osa sairauksista on koiran ominaisuuksista johtuvaa eli toisin sanoen on ulkonäkökeskeisen jalostuksen aikaansaamaa. On ristiriitaista, että suurin osa hoitamistamme koirien sairauksista olisi estettävissä sekä Intiassa että Suomessa. Intiassa tähän vaadittaisiin liikennekaaoksen vähentämistä, eläinten kiinnipitoa sekä koirien rokottamista, kun taas länsimaissa pitäisi ainoastaan lopettaa ulkonäköön perustuva jalostus.

Harjoittelujaksot olivat rankkoja, mutta todella opettavia sekä ohjaajalle että ohjattaville. Toivon voivani palata IPANIin myös ensi keväänä samoissa merkeissä.

Kiitän Suomen eläinlääkäripraktikoita apurahasta!

